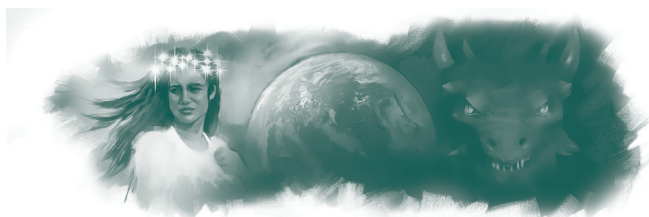

Kozmikus küzdelem

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:1-7; Ezékiel 28:1-2, 11-17;
Róma 8:31-39; Jelenések 12; 14:12

„Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat indítson a többiek ellen, akik az asszony utódai közül valók, akik megtartják az Isten parancsait, akiknél megvan Jézus bizonyságtétele” (Jel 12:17, RÚF).

A Biblia világképét meghatározza a kozmikus harc, amit „nagy küzdelemnek” nevezünk. Ennek a hátterén bontakozik ki földünk – sőt az egész univerzum – drámája. Bűn, szenvedés, halál, nemzetek felemelkedése és hanyatlása, az evangélium terjedése, végidei események – minden a kozmikus küzdelemmel összefüggve történik.

Ezen a héten megnézzük a harc néhány kiemelkedő színterét. Titokzatos módon minden a tökéletes teremtmény, Lucifer szívében kezdődött el, aki lázadását a földre is áthozta a másik két tökéletes teremtmény, Ádám és Éva bűnesete következtében. E két „sarkalatos pont”, Lucifer, majd az első emberpár bukása nyomán vert gyökeret a nagy küzdelem, ami dúl azóta is. A kozmikus drámának mindannyian részesei vagyunk.

A jó hír viszont, hogy egy nap majd véget ér, amikor is Krisztus teljes győzelmet arat Sátán felett. Jézusnak a kereszten bemutatott, tökéletes áldozata révén pedig mindannyian részesei lehetünk diadalának. Isten ezért most hitre és engedelmességre hív, amíg várjuk Jézusban adott ígéretei teljességét, Urunk biztos visszatérését.

EGY TÖKÉLETES TEREMTMÉNY BUKÁSA

A kozmikus küzdelem a bibliai világkép háttére, ez viszont elvezet számos kérdéshez, amelyek közül az első: *Hogyan kezdődött ez az egész?* Mivel a szerető Isten hozta létre az univerzumot, logikus azt feltételezni, hogy a teremtésbe nem építette bele kezdettől fogva a gonoszságot, az erőszakot, a küzdelmet. A harc az eredeti teremtéstől függetlenül indult el, semmiképpen sem volt annak szükséges következménye, viszont zajlik, valóságos és mindannyian belebonyolódtunk.

Mit tudhatunk meg Ézs 14:12-14 és Ez 28:1-2, 11-17 verseiből Lucifer bukásáról, ill. a gonoszság kezdetéről?

Lucifer, a tökéletes teremtmény a mennyben élt. Hogyan indulhatott el benne a gonoszság, méghozzá ilyen környezetben? Nem tudni. Talán ezért említi a Biblia „a törvényszegés titkos bűnét” (2Thessz 2:7).

Nincs más magyarázat Lucifer bukására azon kívül, hogy Isten minden értelmesebb teremtményének szabad akaratot adott. Ellen G. White gondolata mélyenszántó: „A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését... A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentetegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 423. o.).

A *bűn* szó helyett írjuk azt, hogy *gonoszság*, és az idézet éppen annyira helytálló lesz. A gonoszság eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését... A gonoszság „betolakodó”, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A gonoszság titokzatos, érthetetlen; mentetegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá vagy okot létezésére, akkor már nem lenne gonoszság.

Gondolkodjunk el azon, hogy mi a saját tapasztalatunk a szabad akarat valóságával! Miért olyan fontos tehát, hogy imádkozva, jól megfontolva döntsünk és úgy éljünk szabad akaratunkkal?

NEM PUSZTÁN ELMÉLETI ISMERET

Arra ugyan nem találunk magyarázatot, hogy *miért* indult el a gonoszság (mivel a létezése meg nem indokolható), a Szentírás azonban feltárja: a mennyben, Lucifer szívében ütötte fel a fejét. A lenyűgöző összefoglalókon túl, amelyeket Ellen G. White írásaiban találhatunk (pl. *A nagy küzdelem* „A bűn eredete” c. fejezetében), a Biblia nem árul el sokkal többet arról, hogy miként is kezdődött el a mennyben. Arról azonban már sokkal nyíltabban szól Isten Igéje, hogyan indult el a bűn a földön.

Hogyan mutatnak rá 1Móz 3:1-7 versei Ádám és Éva felelősségére a történetekkel kapcsolatban?

Szomorú, de Éva pontosan tudta, hogy mit mondott nekik Isten, hiszen el is ismételte: *„annak a fának a gyümölcséből, amely a kert közepén van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se érintsétek, hogy meg ne haljatok”* (1Móz 3:3, ÚRK). A Szentírásban ugyan semmit nem találunk arról, hogy tilos volt *megérinteni* a gyümölcsöt, Éva azonban biztosan tudta: ha *esznek* belőle, az halálhoz vezet.

Sátán pedig nyíltan és szemtelenül meghazudtolta az asszony szavait: *„És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg”* (1Móz 3:4).

Lehetne ennél élesebb az ellentét? Sátán először álcázva közelítette meg Évát, de amint felkeltette a figyelmét és látta, hogy nincs benne ellenállás, nyíltan kétségbe vonta az Úr parancsát. A helyzet tragikusságát csak növeli, hogy az asszony nem volt tudatlan! Nem mondhatta, hogy *Én nem tudtam!* Tudta.

Tudta, mégis rosszat tett. Már a tökéletes édeni környezetben sem volt elég pusztán az ismeret ahhoz, hogy visszatartsa a bűntől Évát (majd pedig Ádámot, aki szintén tudatában volt az igazságnak). Éppen ezért most mi sem áltathatjuk magunkat azzal, hogy csupán az ismeret megvédhet. Igen, tudnunk kell, hogy mit mond Igéjében Isten, de az ismeret mellett alá is kell vetnünk magunkat neki, *engedelmeskednünk kell* szavának.

Isten kijelentett valamit, Sátán pedig mást mondott. Ismeretei ellenére Ádám és Éva eldöntötte, hogy Sátánra hallgat. Gondolkozzunk el azon, hogy milyen kevés változott az évezredek során! Hogyan kerülhetjük el, hogy mi is hasonló hibát kövessünk el?

HÁBORÚ A MENNYBEN ÉS A FÖLDÖN

Az első emberpár bukása következtében világunkra ránehezedett a bűn, a gonoszság és a halál. Az emberek véleménye talán eltérhet a közvetlen következményekről, mint ahogy arról is, hogy ki a hibás, de a mindannyiunkat érintő felfordulás, kegyetlenség, zűrzavar és küzdelem valóságát ugyan ki tagadhatná?

Kozmikus küzdelemről beszélünk, még hozzá joggal. A kozmikus harc elkezdődött és a földön is dúl. Az édeni bukástól kezdve a Jézus második adventjéhez vezető végső eseményekig a bibliai történelem jelentős része valójában sok szempontból a nagy küzdelem igei ismertetését szolgáltatja. Ebben a küzdelemben élünk. Isten Igéje magyarázatot ad a történetekre, a háttérre, de legfőképpen arra, hogyan is ér majd véget.

Olvassuk el Jelenések 12. fejezetét! Mi az a küzdelem, aminek mennyei és földi kibontakozásáról beszámol ez a szakasz?

Arról olvastunk, hogy küzdelem volt a mennyben, ami a földre is elért. A harc a sárkány (Sátán, Jel 12:7-9) és Mihály (a héber név jelentése: „Kicsoda olyan, mint Isten?”) között kezdődött. A lázadó Lucifer a későbbiekben Sátán (ellenség) néven lett ismert, aki teremtmény volta dacára szembeállt az örökkévaló Teremtővel, Jézussal (Jn 1:1-4; Zsid 1:1-2).

Lucifer fellázadt Alkotója ellen. A nagy küzdelem nem istenek párviadala. Azzal indult el, hogy egy *teremtmény* fellázadt a *Teremtő* ellen, miközben az egész teremtett világot megtámadta.

A Krisztus ellen folytatott mennyei harcában alulmaradva Sátán közvetlenül a Megváltó földi születése után (Jel 12:4) is a nyomába eredt. Mivel veszített Krisztus elleni harcában itt, majd a pusztában és később a kereszten is, a visszafordíthatatlan golgotai veresége után hadat indított Krisztus népe ellen. Ez a háborúság a kereszténység történelmének túlnyomó részében zajlott (Jel 12:6, 14-16) és egészen végig tartani fog (Jel 12:17), amikor is Jézus második adventje idején Sátán ismét vereséget szenved.

Milyen reményt találunk Jel 12:10-12 verseiben a küzdelmek idején?

„VELETEK VAGYOK MINDEN NAPON A VILÁG VÉGEZETÉIG”

A *Jelenések könyve* megjövendölte, hogy Isten népére üldözés vár az egyház történelmének nagy részében. Jel 12:6 versében az 1260 napos prófécia (lásd még Jel 12:14) rámutat az egyház 1260 éven át tartó üldöztetésére.

„Ezek az üldözések, amelyek Néró uralkodása alatt, Pál apostol vértanúhalála idején kezdődtek, kisebb vagy nagyobb hevességgel századokon át tartottak. A keresztényeket a legrettenetesebb bűncselekményekkel vádolták – hamisan. Azt mondták, hogy miattuk vannak a csapások: az éhínség, a járvány, a földrengések. Közutálat és gyanakvás tárgyává lettek. A besúgók jutalom ellenében készek voltak elárulni az ártatlanokat, akiket aztán a birodalom elleni lázadókként, a vallás ellenségeiként és a társadalom tehetételeiként elítéltek. Sokat közülük a vadállatok elé dobtak, vagy élve elégették az amfiteátrumokban” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 35-36. o.).

Ekkor az asszony (az egyház) a pusztába menekült (Jel 12:6). A saséhoz hasonló két szárnya azt érzékelteti, hogy oda repül, ahol segítséget talál. A pusztában biztonságban volt, a sárkány vagy Sátán ott nem férkőzhetett a közelébe (Jel 12:14). Isten mindig, még a leghevesebb üldözések idején is megőrizte a maradékot, és a végidőben is így tesz majd.

Az utolsó idők veszedelmeiről szólva Krisztus ezt mondta övéinek: „*ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20). Hogyan érthetjük ezt az ígérését? Követői közül miért haltak mégis annyian mártírhálált (lásd Mt 10:28; Róm 8:31-39)?

Semmi nem választhat el Isten szeretetétől – sem üldözés, sem éhínség, sem halál. Krisztus velünk van, úgy most, mint a végidőben, ami azonban nem jelenti azt, hogy elkerüljük a fájdalmat, a szenvedést, a megpróbáltatásokat vagy a halált. Isten soha nem ígérte, hogy ebben az életben kivételt tesz velünk. Tehát Jézus által és azért, amit értünk tett, azzal a reménységgel és ígérettel élhetünk, hogy a megpróbáltatásaink között is velünk van Isten és az új égen és az új földön az örök élet ígérését adja. Abban a reményben élhetünk, hogy bármit is kell kiállnunk itt, Pállal együtt biztosan mondhatjuk: *„Végezetül eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik vágyva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:8, ÚRK). Mi, akik vágyva várjuk az ő megjelenését, szintén számíthatunk erre az ígéretre.

április 5.

A TÖRVÉNY ÉS AZ EVANGÉLIUM

Hetednapi adventistaként nagyrészt a nevünkben hordozzuk, ami mellett kiállunk. A *hetednapi* kifejezés a hetedik napot, a szombatot jelöli, hogy hiszünk nemcsak abban az egy parancsolatban, hanem mind a tízben. Az *adventista* meghatározás arra utal, hogy hiszünk Jézus második adventjében. Ez az igazság csak azért létezik, amit engesztelő halálával Krisztus tett első adventje idején. Tehát a *hetednapi adventista* név a jelenvaló igazság két meghatározó és elválaszthatatlan összetevőjére mutat: a törvényre és az evangéliumra.

Hogyan érzékeltetik az alábbi igehelyek, hogy milyen szoros a kapcsolat a törvény és az evangélium között?

Jer 44:23 _____

Róm 3:20-26 _____

Róm 7:7 _____

Az evangélium jó hír, meghozzá arról, hogy noha bűnt követtünk el, áthágtuk Isten törvényét, Krisztus keresztdozatába vetett hit által bocsánatot nyerhetünk vétkeinkre, törvényének megszegésére. Emellett erőt is kapunk, hogy a törvényt teljesen és egészen betarthassuk.

Nem csoda tehát, hogy a végidővel kapcsolatban, amikor különös heveséssel dúl a nagy küzdelem, Isten népét az Ige konkrétan bemutatja.

Mit tudhatunk meg Jel 14:12 verséből a törvény és az evangélium kapcsolatáról?

Hetednapi adventistaként hiszünk az isteni törvények betartásának fontosságában. Hogyan mutathatjuk be, hogy a törvénytisztelet nem törvényeskedés, hanem természetesen fakad a megváltó Isten iránti szeretetből? Hogyan támasztja alá ezt a gondolatot 5Móz 11:1 és 1Jn 5:3?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Jelenések 12:9-12; Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, *Miért engedte meg Isten a bűnt?* c. fejezet, 7-17. o.

„Ameddig minden teremtett lény elismerte a szeretet kötelékét, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhatték és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle diszsonáns hang nem zavarta meg a menny harmóniáját. De ez a boldog állapot megváltozott. Volt valaki, aki visszaélt azzal a szabadsággal, amelyet Isten adott teremtményeinek. Tőle származik a bűn, aki Krisztus után az első volt; akit Isten a legjobban kitüntetett” (i. m. 8-9. o.).

Figyeljük meg, hogy Ellen G. White *a szeretet kötelékéről* ír! Kifejező, gazdag jelentéstartalommal bír ez a szókapcsolat, rámutat, hogy a szeretet kötelékbe von, hűséghez vezet. A házasságok a szövetségi hűséggel fejezik ki a szeretetüket. Ugyanez volt a helyzet a mennyei lények között, és most is ilyennek kellene lennie az Istennel való kapcsolatunknak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen bizonyítékot találunk a Szentírásban Sátán valóságára és a nagy küzdelemben betöltött szerepére? Hogyan értethetjük meg az emberekkel, hogy Sátán valóságos, személyes lény és nem csupán az emberi szív gonoszságának szimbóluma?
2. Hetednapi adventistaként áldás számunkra, hogy ismerhetjük a felbecsülhetetlen értékű bibliai igazságot. Ez valóban nagyszerű, viszont miért nem menthet meg pusztán az ismeret? Mire van még szükségünk a tudás mellett?
3. Hogyan tapasztaljuk Jézus jelenlétét az életünkben már most is? Mennyiben segíthetnek ezek a tapasztalatok, ha bajokkal szembe-sülünk?
4. A csoportban beszéljünk még arról, hogy mi a jelentősége „a szeretet köteléke” kifejezésnek! Hogyan segít ez a gondolat jobban megérteni a törvény és a kegyelem, valamint a hit és az engedelmesség közötti kapcsolatot? Mit tanít ez arról, hogy a szeretettől elválaszthatatlan a szabadság? Hogyan mutathatjuk be mi is, már most *a szeretet szövetségét?*

MIT JELENT A KERESZTÉNY TÖKÉLETESÉG?

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4:13).

„Mi az, amit Isten megkíván? Tökéletességet, annál semmivel sem kevesebbet. Viszont ha tökéletesek akarunk lenni, nem szabad énkben bízni. Naponta tudnunk és értenünk kell, hogy nem bízhatunk önmagunkban. Isten ígéreteit ragadjuk meg szilárd hittel! Tisztán látva reménytelen helyzetünket, imádkoznunk kell a Szentlélekért. Amikor pedig a Szentlélek munkálkodik, nem magunkat dicsőítjük... Isten hatalma megtart hit által.

Ha naponta Isten Lelkének irányítása alatt állunk, betartjuk a parancsolatokat. Bemutathatjuk a világnak, hogy az Isten parancsolatainak való engedelmesség meghozza a maga jutalmát már ebben az életben is, az eljövendő életben pedig örök boldogságot eredményez...

A Szentlélek munkálkodik a bűnbánó ember szívében, de az öntelt, képmutató lelkére nem tud hatni. Az ilyen ember a maga bölcsességére hagyatkozik, egyedül akar jobbá lenni, és saját lelke meg a Szentlélek közé helyezkedik. A Lélek akkor munkálkodhat bennünk, ha énk nem akadályozza...

A Szentlélek kész együttműködni mindazokkal, akik befogadják és hajlandóak tanulni tőle. Aki megragadja az igazságot és megszentelődik általa, annyira egyé válik Krisztussal, hogy szavaival és tetteivel is Őt képviseli...

Isten azt akarja és örömet leli abban, hogy az áldások teljességét áraszsa az emberre. Elrendezte, hogy a Szentlélek által minden nehézséget le lehessen győzni, a Lélek megadjon mindent, amire szükség van. Ezért az a terve, hogy az ember tökéletesítse keresztény jellemét. Azt kívánja, hogy gondolkozzunk szeretetéről, ígéreteiről, amelyeket bőségesen ad mindenkinek, aki nem önmagának tulajdonítja az érdemet. Szeretné, hogy maradéktalanul rábízánk magunkat a Krisztusban felajánlott igazságra, hálásan, örömmel. Isten szabadon meghallgat mindenkit, aki így közeledik hozzá” (Ellen G. White: *Our Father Cares*. 281. o.).